

Húsvét 6. vasárnap 2012.

Bevezetés

Jézus a mai húsvét 6 vasárnapi evangéliumában barátainak mondja apostolait, azaz az őt követőket. Közmondás szerint: Madarat tolláról, embert barátjáról lehet megismerni. Tegyük meg mindent azért, hogy környezetünk Krisztus igazi barátait ismerje fel bennünk.

Kirie Litánia

Jézus Krisztus, te barátaidnak mondtál minket. Add, hogy azok is legyünk mindannyian. Uram, irgalmazz!

Jézus Krisztus, add, hogy mi is minden embert barátunknak mondjunk. Krisztus, kegyelmezz!

Jézus Krisztus, add, hogy mi is minden embert úgy szeressünk, ahogyan Te szeretted minket. Uram, irgalmazz!

Evangélium után

Miután az előző vasárnapokon felolvasott evangéliumi szakaszokban arról hallottunk, hogy Jézus a jó Pásztor, ő az igazi Szőlőtő, a ma felolvasottban pedig azt hallottuk, hogy ő a mi Barátunk: „Barátainknak mondalak Benneteket”. Baráti szeretetének igaz voltára pedig e szavakkal hívja fel apostolai figyelmét: „Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, mint ha valaki életét adja barátaiért”. Jézus életét adta értünk, s lelkünkre kötötte nagy parancsának gyakorlását: és kérte: Úgy szeressük egymást, amiként Ő szeretett minket.

Ma sokszor az a benyomásunk, hogy a "szeretet" szó csak a jámbor papok és szerzetesek szótárába való. Tartalmatlan üres fogalommá vált. Mégis gyakran használjuk, többször is, mint bármikor is valaha. Talán túl gyakran

is. Sokszor becsaptak már vele. Csálódunk, mert hittünk a szeretetben.

Néha valóban úgy tűnik, hogy nincs igazi szeretet a földön, és gyakorlása pedig lehetetlen. Legfeljebb arra vagyunk képesek, hogy szeretetnek álcázott kis jótéteményeinket csebereréljük. Olykor alig vagyunk képesek valakitől valamit elfogadni anélkül, hogy rögtön ne gondolnánk a visszonzásra.

A gazdasági élet lelketlen szabályai pedig gúzsba kötik szívünket is. Ma mindenért pénzt kell adni. Még lelkünk szféráira is rányomta bélyegét a könyörtelen gazdasági és materialista játékszabály. A szeretet gyakorlásából árucseré forgalom lett és ez a családi élet berkeibe is beférkőzött.

Ilyen körülmények között tétován és értelmetlenül állunk Jézus felszólítása előtt: "Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek benneteket. Senki sem szeret jobban, mint az, aki életét adja barátaiért."

A népeket sarcoló kegyetlen pénzvilágban alig tudunk ezzel a parancssal mit kezdeni. Nem is lehet azt másképpen, csak hittel megérteni, még inkább gyakorolni. Istentől jön ugyanis minden mélységével.

Isten előbb megmutatta Jézus Krisztusban, hogy mi az önzetlen szeretet. És erre az önzetlen szeretetre hivatkozva, mondja tanítványainak: "Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket." És azt kéri tőlük, hogy úgy "Szeressétek egymást, amint én szerettelek benneteket".

Jézus megmutatta a szeretet gyakorlásának módját. Nála a szeretet nem csupán szó, hanem igaz cselekedet. Kereste az elveszettet és meggyógyította a betegeket. Egy asztalhoz ült a

vámosokkal, a bűnösökkel és a kitzasztottakkal. Mindig a jogfosztottak és a kizemmizettek oldalára állt. Békességet hirdetett és megvetette a veszeke-dést. Ahol rombolt a gyűlölet és a sá-táni gonoszság, ott öntudattal, de mindig szelíden és türelemmel viselkedett. Tu-dott túrni, még a legnagyobb megaláz-tatásai, kíntásai és szenvedései közepette is. És tudott szeretni. Még életét is odaadta barátaiért, értünk embere-kért.

A szeretet - Jézus példaadása óta nem üres szó. Létezik. Csak éppen je-lenvalóvá kell tennünk mindennap úgy, amint Ő tette. „Úgy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket!”-hangzik felénk szünet nélkül a jézusi parancs.

A szeretet gyakorlása végett nem kell messzire mennünk. Először otthon, a családban kell elkezdenünk, a szülők egymás közötti, s a szülők és gyermekek közötti kapcsolatában. De az otthonokban, kórházakban elhelye-zett családtagokkal történő szeretettel-jesebb gondoskodással, s gyakoribb lá-togatásukkal is.

De a szeretet gyakorlásunknak ki kell terjednie - bármennyire is ide-genkedünk ma még a gondolatától is, a társadalom peremén élőkre is, a hajlék-talanokra, és a szenvedélybetegekre is. Ők is emberek! Többek ők, mint a kedvenc háziállatok. Az azokra paza-rolt szeretetből kellene, hogy jusson azoknak is, akiknek száma napról nap-ra növekszik.

S ami a legnehezebb. Szeret-nünk kell az egy nemzeten belül élő, de másképp gondolkodókat is. Amint a napokban hallottuk: Szükség van a ki-egyezésre. Kiegyezésre, de nem a szó felszínes, politikai olvasatában, hanem annak mélyebb értelme szerint. Itt az

ideje, hogy mi magyarok kiegyezzünk végre önmagunkkal. Tekintsük egy-mást, miként Jézus bennünket, barátai-nak, úgy mi is őket is barátainknak.

Plagizálok a Szent István szavait idéző Államfőtől: „semmi sem ölel fel, csak az alázat, semmi sem taszít le, csak a gőg és gyűlölség.”

Népünk jóra való nyitottsága tet-te a magyar népet államalapító, s álla-miségát megtartó politikai nemzetté. Ez éltette századokon át, és ez élteti ma is mindazokat, akik magyar ember-nek születtek, és hálásak ezért a sors-nak, Magyarának születni, ugyanis azt jelenti, egyek vagyunk azok közül, akik az anyákat édesanyáknak, nyelvü-ket anyanyelvnek, országukat hazának hívják.

Akik nem szégyellik, hogy ma-gyarok, hanem büszkék arra, és Petőfi-vel vallják.

"Ha nem születtem volna is magyar-nak,

E néphez állanék ezennel én.

Mert szeretem, hőn szeretem, imádom Gyalázatában is nemzetemet!"

Mert jóra való nyitottságunkkal képesek vagyunk arra, hogy úgy sze-ressük egymást, miként Krisztus szeret bennünket.

És a bennünk, magyarokban mindig meglévő jóakarát, képessé tesz arra, hogy újjáépítsük, amit mások le-romboltak, újra egyesítsük, amit má-sok megosztottak.

Jézus barátaiává, egy szívvé egy lélekké váló nép csodadolgokra képes.

Amen

F. F.